

Hitler — Haydi bakalım sinyor, bu sefer sen beni kurtar !..

HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

(Pasifikte batırılan Japon gemileri 858 i buldu) — Gazetelerden —

Yeni Japon adaları !..

— *Cumhuriyet* —

Almanlar Bulgaristandan çekiliyor..

Çoban — Kurban verdik amma, çok şükür, postu kurtardık.

— *Yeni Sabah* —

AKBABA
PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR,
SİYASİ, FİKİR, SANAT, MİZAH
MECMUASI

SAHİBİ :
Yusuf Ziya ORTAÇ

İDAREHANE
İstanbul, Ankara caddesi, No. 47
Telefon : 22129

ABONE
Türkiyenin her tarafı için :
Seneliği 1000, altı aylığı 500,
üç aylığı 250 kuruş.
Yabancı memleketlere: Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

7 eylûl, 1944, perşembe

Sayı: 24
20 Kuruş

— Ne o yahu... O kadar fazla bakma, orucun sakatlanacak!..
— Oruç değil birader amma, az daha ben sakatlanıyordum..

— *Şaka* —

HER HAFTA

Vay benim köse sakalım!

Gazeteler yazdı: Şimdi tıp fakültesi olan eski maliye nezaretindeki kasaların açılmasına karar verilmiş. Ancak anahtarlar bulunamıyormuş!

Bence anahtarları aramak beyhudedir: Çeyrek asrın paslarile kilitlenen bu kasaları artık o anahtarlar açamaz!

Hem açsak ne bulacağız sanki?.. Masallardaki pepadişahının altınlarını mı?

Bu kasalardan, çıksa çıksa, evrak-ı naktiye bile değil, sadece evrak çıkacaktır, tomar tomar evrak!

Bu kasaların anahtarları neredir?.. Herhalde Cavid bey cebine koyup ahrete götürmedi! Öyle ise onları aramak şimdi mi aklımıza geliyor?

Yirmi bu kadar yıldır dişlerini kilitlemiş susan bu çelik ağızları, şimdi tarihleşmiş bir ihtiyar gibi söyletmek istiyoruz.

Hayır!.. Bir çocuk oyununun tekerlemesi kalemimin diline geliyor:

— Açıl kilit!
— Açılmaz!
— Anahtarı nerde?
— Suya düştü!
— Su nerde?
— İnek içti!
— İnek nerde?
— Dağa kaçtı!

Ve biz de, tıpkı o çocuklar gibi, bu açılmayan kasaların önünden:

— Vay benim köse sakalım! diyip uzaklaşalım..
Açtırmayalım kutuyu'..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Zafer balonu!

Alman — Bir şemsiye bulsam ben de atlıyacağım amma...

OLAYLAR

ALAYLAR

Laval'in siyaseti, Saracoğlu'nun bir sözü!

Fransanın mağlûbiyeti hakkında topladığı malûmatı neşreden tanınmış gazetecilerden Pertinax'ın "Mezarcılar" adlı kitabından şu satırları alıyoruz:

"Laval Balkan ittihadına girmiş olan Türkiyenin arzularına lâkayt kalıyordu. Türkiye, o zamanlar, Yugoslavya ve Romanyaya yapılmış olan taahhütlere benzer teminat istiyordu. Titulesco Laval'e:

— Eğer Türkiyenin istediklerini şimdi vermezseniz, sonra bunları çok pahalıya elde edebilirsiniz!!

Demişti. Laval ise, yeniden müttefik edinmenin İtalya ve Almanyaya karşı bir meydan okumak olacağı cevabını vermişti.

Bundan bir müddet sonra 7 nisan 1939 da, İtalyanın Arnavutluğu işgalinin ferdasında, Bay Saraçoğlu Fransa sefirine şu sözleri söyledi:

— Bu işgali Mösyö Lavale borçluyuz.

Daha o zamandan Laval, Mussolini ile anlaşmıştı."

Anahtar!

1941 ilkteşrininde Fransanın tam mânasiyle esaret altına alınması için Naziler bir Hitler - Petain mülâkatı istedikleri zaman İngiltere Kralı ile Amerika Cumhurreisi, Mareşal Petain'e birer mesaj göndererek mütareke şartlarında ısrar etmelerini, daha fazla boyun eğmemesini istemişlerdi. O zamanlar Mareşal Başvekil olarak Laval'i seçmiş bulunuyordu. Laval bu teklife Türkçede olduğu gibi Fransızcada tek heceli şiddetli bir kelime ile cevap verilmesini söyledi.

Bunun üzerine Mareşal Laval'in vazifesine nihayet verince aralarında şu sözler teati edildi:

— Size itimadım yok. Icraatınızdan beni haberdar etmiyorsunuz.

Laval cevap verdi:

— Nasıl? Size her şeyi söylüyorum.

— Belki, fakat hiç bir zaman tahriren haberdar etmek istemediniz. Bu husustaki ihtarlarımı nazarı dikkate almadınız.

— Yazı yazmağa vaktim yok. Mahrem hâdiseleri de başkalarına dikte edip yazdıramazdım. Nerede kaldı ki maiyetinizde bulunanlara itimadım da yok.

— Nasıl olur. Hem raporlarınızı ben şu gördüğünüz kasada hıfzederek yalnız kendim okuyacaktım.

— Kasanın anahtarı kimde?

— Bende.

— Görebilir miyim?

Mareşal, Lavalin bu sözü üzerine derhal elini cebine attı ve dona kaldı: Anahtar yoktu!

Of!

Siyaset meraklılarından biri arkadaşına sordu:

— Bulgar Başvekilinin adı ne idi?

— Bagriyanoff!!

— Eveeet.. Bagriyanoff!.. Peki, Bulgar Hariciye Vekilinin?

— Draganoff!

— Bulgar Dahiliye Vekilinin?

— Birader, saymakla bitmez ki.. Şimdilik Bulgaristan, topyekûn altı yedi milyonluk bir "of" dan ibaret!

Eski Kafa

Akbaba, sevgili okuyucuları için çok güzel, çok canlı, çok meraklı bir roman hazırlıyor. İsmi "Eski Kafa" olan bu romanda, yeni kafa ile eski kafanın her sahada, eğlencede, aşkta, kıyafette, fikirde, terbiyede çarpıştıklarını görecek, hem lezzet, hem merakla okuyacaksınız.

Pek yakında tefrikaya başlıyacağımız Eski Kafa, bütün okuyucularımızı sürükleyecek yepyeni bir romandır.

Moris Şövalye

Bir telgraf haberi, Almanlarla işbirliği yapan meşhur Fransız artisti Moris Şövalyenin öldürüldüğünü haber veriyor.

Gözümün önüne geliyor: Bir kaşının üzerine yıktığı Kanotye şapkası ve ağzını çarpıtan o arsız gülüşiyle!

Moris Şövalye, Fransayı için için yiyen imansızlığın, züppeliğin timsaliydi.

General Dö Gol'ün Parise gelişi kadar Moris Şövalyenin Paristen gidişi, Fransanın hakikaten kurtulduğuna delâlet eder!

Işıklar

Iki Amerika tayyaresi, gecenin engin karanlığı içinde bir bombardımandan dönüyorlardı: Karanlık, karanlık, karanlık... Saatlerce karanlık!

Derken, aşağıda benek benek ışıklar göründü: Pırıl pırıl bir şehir!

Pilot, hayret ve korku içinde arkadaşına sordu:

— Neredeyiz?..

— Işıkların yandığına bakılırsa medenî bir memleket üstünde değil!

Fair Play

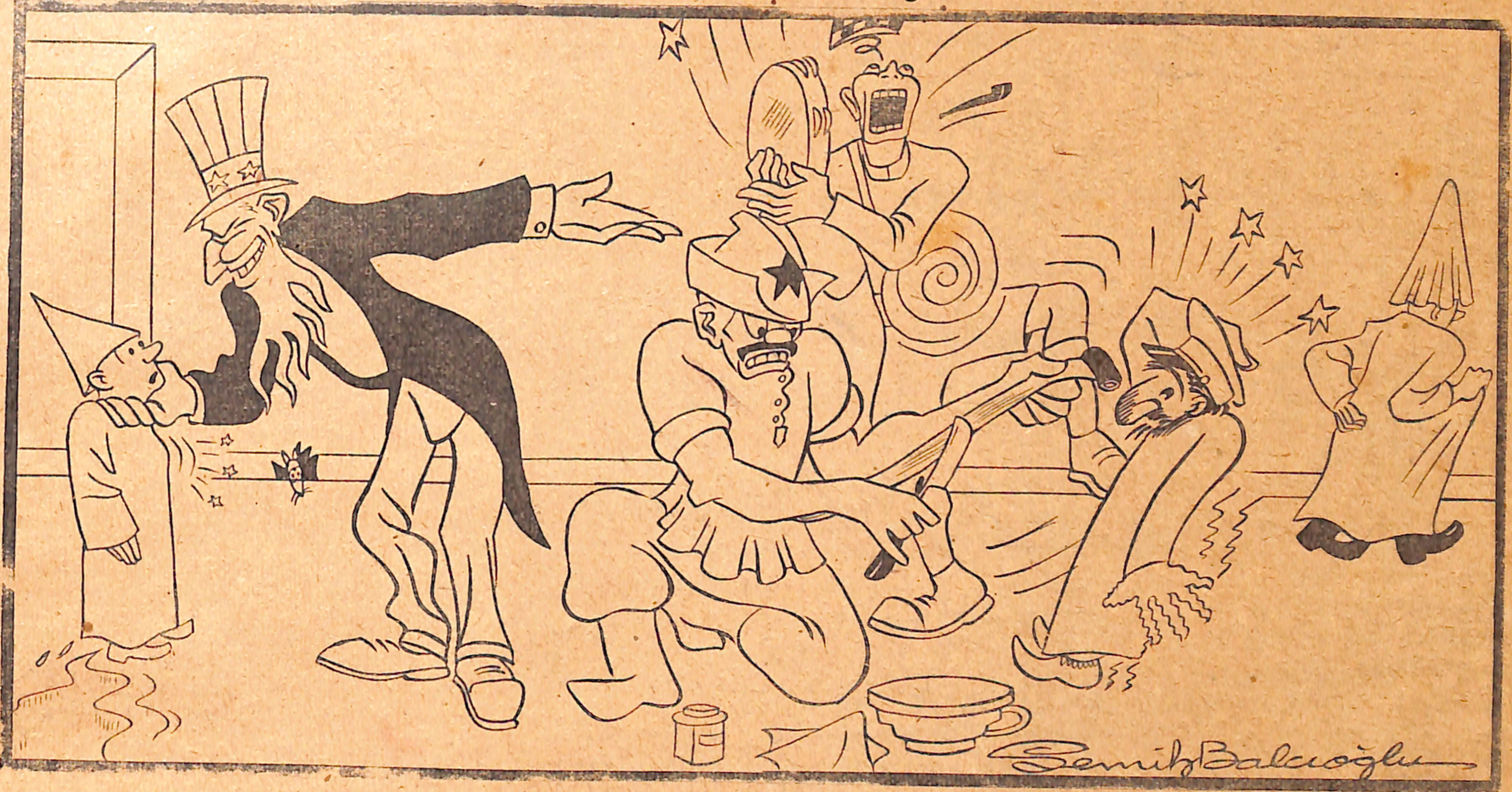
Tenis şampiyonlarından Koşe, yazdığı bir makalede bu oyunda ilk şartın "fair play" olduğunu yazar.

Ikinci şart ta kazanmak maksadından evvel, güzel oynamaktır.

Geçen pazar, Büyükadada, tenis finalleri yapılırken, adı, küpleri meşhur bir kasabayı hatırlatan bir delikanlının maçlarını da gördük. Tenisi seyircilere fiyaka yapmak için oynadığı belli olan genç bay, sahada, bir sporcudan ziyade bir Holivut aktörüne benziyordu. Topu kaçırdığı zamanlar kabahati rakete, yan hakemine, topun cinsine ve nihayet seyircilere bulan oyuncu, maç bittiği zaman, galibin kendisine uzattığı eli de sıkmak istemedi.

Bu delikanlı huyunu değiştirmezse, tenis sahaları için bir şampiyon olmaktan ziyade bir tehlike olacaktır.

Milletlerarası bir sünnet düğünü !

Amerika — Haydi yavrum, haydi.. Korkma... Kardeşlerine bak, hepsi kurtuluverdiler !
Fin — Ya hadım ederlerse !

Meşhedinin Hikâyelerinden :

YELKEN!

Yazan; ERCÜMENT EKREM TALU

Geçenki fırtına ve yağmur esnasında idi. Meşhedi Caferle birlikte, cenup rüzgârlarına en ziyade maruz bir semtte dükkânı olan bir ahbaba geçmiş olsuna gitmiştik. O biçare adamcağız, bütün bir geceyi uykusuz geçirmiş olmasına rağmen bizi memnuniyetle karşıladı. Ve oturup birer çay içmemizi ısrarla rica etti. Biz de hatırını kırmayıp, gösterdiği iskemlelere yerleştik.

Bizden başka, ayni maksatla oraya gelmiş bir kaç zat daha vardı. Ev sahibi cümlesini, sıra ile bize tanıttı: Basmacı Boğos, bakkal Yordan, arabacı Mümin dayı, Sürmeneli Celâl Reis, Elbasanlı Ramazan ağa..

Çaylar geldi. Muhabbete koyulduk. Söz, yağmura, rüzgâra, devrilen ağaçlara, uçan kiremitlere dairdi. Misafirlerden her biri, kendi başından geçen bir deniz macerasını anlatmağa başladı. Evvelâ, Boğos ağa, bir iki defa yağlı yağlı öksürdükten sonra:

— Bir tefa, dedi, Üsküdarda Cuma pazarına gidoordum. Pampuru kaçırmış isem, bir kayığa oturdum. Derken efendim, Körpüyü geçtik. Sarayburnunun tak hizasından dönoor iken bir de bakmışım ki apartman boyuncaz dalgalar geloor. O kerte, kayıkçıa işmar ettim: "Zo! dedim, dön yoksam batooruz!" İyi ki demişim. Nasıl ki dönmüş isek, dalga da enksemizden geçti. Biz de şükur Allaa: Kurtulduk.

Arabacı Mümin dayı, öteden atıldı:

— Te bi şey mi bu anlattığın, abe ahretliğim! Sen bu lodoz yelini gel de Urumelinde gör. Alimallah, bi okudu mu, hepten ortalığı nadaz tarlasına döndürür, yok mu ya? Bıldır, Enezden bindim bir o angi kayığa, isteyerdim te yandaki köylere varmağa. Gel gelelim, üfürmee başladı o cenabet hava, kalkaydı denizin kuzularını, er biri bi minare boyu senin anlayacağın. Direğine...

Lâkin, Sürmeneli Celâl reis, dayının sözünü kesti:

— Haçan görmelisun Karadenizun furtunasu nasul çalkayı koskocam pampurlaru. Lotoz ürüzcerinun lâfi mu olur? Çıkan sene nasılçi cideyorduk bizum Temel reizun takasile Pulatanaya. Fundukda yükleduk da, haçan tuttu bizu bir poryazçi, hey babam!. Derçen efendum deyeyum, attık o canum fundukları da höyle kurtulduk, yoksa batacayduk.

Ramazan ağa da şöyle beyanı fikir etti:

— Bizim Işkodra colunde da, furtunalari oluyor efendim fıkdanî hasebile. Ema ve lâkin lodozdan beş beter. Künçi pampur içerisinde insanı hoturtturtturttu[illegible]mıyor düpe düz lâzım her biri bir direkte balanmaçi düşmesin billaçis. Bir tefasında bu hapti taciz... (Abdiâciz)..

Demeğe kalmadı, Meşhedi dayanamadı, atıldı:

— Ille ne diyersiz?. Fırtınayı göresiz Basra cörfezinde nice oluptur? dedi. Özüm iççi sene mugettem Bender Abbasa direknotla sefer edende, eyle bir fırtınaya dutulmuşem, direknot hemmişe deryanın ortasında batmıştı.

Hep bir ağızdan, sorduk:

— Batı mı?. Ya, sen nasıl kurtuldun?

Meşhedi hepimizle alay eder gibi gülümsedi ve:

— Nice kurtulam? dedi. Derya yüzünde arha üstü yatıp, mendilimle yelken açmışem... Ürüzcer özümü itip limana aparmıştı ağa!

Ercüment Ekrem Talu

İstanbul Nasıl Eğleniyor!

Leblebi Mehmetle mülâkat

Belki, ufak tefek olduğu için hafızanızın diş kovuğunda kalmıştır: Vaktiyle Galatasarayın bir Leblebi Mehmed'i vardı. Futbolcu Leblebi Mehmet... Fenerin dişli müdafaası gerçi bu Leblebiyi çıtır çıtır yerdi amma, o yine birinci takımda bir müddet boy göstermişti.

Son yıllarda, Taksimdeki spor sahnesinden Taksim gazinosunun sahnesine atlayan Bay Leblebi şimdi başka oyunlarla meşgul: Dans, varyete, revü gibi!

Yaz başında gazetelerde bayraklar açmıştı: Taksim parad!.. Eğlenceler!.. Yenilikler!.. Mucizeler!..

Bir de gidip gördük ki, bütün yenilikleri Nasreddin Hocanın yeniliklerinden ibaret değil mi?

Hani merhuma sormuşlar:

— Hoca efendi, eski ayları ne yaparlar?

— Kırpıp kırpıp yıldız yaparlar, demiş!

Onun gibi Leblebi Mehmet de, gazinodaki cazbandın davulcusuna bir sakal takmış, zurnacısına bir külâh giydirmiş, salmış eski artistlerin arasına ve olmuş size bir yenilik!

Şimdi, gazetelerde yine ilânlar görüyoruz: Kazanovanın maceraları!.

İlân cazip... Kazanova, hâşâ huzurunuzdan meşhur bir zanparadır. Eh, bunun maceraları da bilhassa paviyon müşterileri için az faydalı sayılmaz!

Yalnız merak ettiğimiz bir nokta var: Acaba, davulcudan sonra bu sefer sahneye kimler çıkacak?

Bunu öğrenmek için dün kendisiyle bir muharririmiz konuşmuştur. Aldığı cevapları yazıyoruz:

— Sonbahar programınızdan sonra, kış için tasavvurlarınız var mı?

— Evet.. İkinci teşrin başından başlıyarak bütün kış (Raspodin'in maceraları) nı sahneye koyacağız!

— Roller için kimleri düşünüyorsunuz?..

— Elimde pek güzel ve yeni kıymetler var..

— Meselâ?..

— Meselâ... Bizim patron Bay Kâzım!.. Düşünün o hareli hareli çakır gözleri... Sıkı perdahlı bir traştan sonra altın renkli bir perük takdık mı? Aman Yarabbi ne cazip bir güzellik olur!

— Eveeeet... Sonra?

— Sonra, yine bizim patronlardan Zeki Çalık'ı düşünüyorum... Siyah, uzun bir sakal...

— Daha sonra?..

— Daha sonra, metrdotel Karabet!.. Pembe yanakları, tombul vücudiyle pekâlâ yeni revüde rol alabilir.

Bu aralık artistler, çalgıcılar birer birer gelmeğe başlamışlardı.

Bay Leblebi Mehmet nazik bir edâ ile ellerini uğuşturmağa başladı:

— Müsaade buyurursanız prova başlıyacak.. Malûm ya, serde rejisörlük var!

Kendisine teşekkür ederek ayrıldım.

ÇIMDIK

— Çok fedakâr genç.. İçime bir baygınlık geldiğini anlar anlamaz koşup bir limon buluvermesin mi ?!..

Hikâye

KARPUZ

YAZAN:
Hikmet Feridun ES

Çok boyalı kadın diretti:

— Kesersen alırım!.. Yoksa dünyada almam!..

— Keserim ama iki çeyrek fazla verirsen.. Kesmece fiyatı başka...

— Iyi çıksın da ben 10 kuruş fazla vermeğe razıyım...

Bunun üzerine karpuzcu ayakları dibinde küçük tepecikler halinde yükselen karpuzlardan bir iki tanesini alıp sağ avucunda hoplattıktan sonra sapı kurumuş, kabuğu beyaz bir tanesini seçti. Ince ağızlı bıçağiyle karpuzun baş tarafında bir kapak açarken sokağa doğru bir propaganda narası attı:

— Maşallah be!.. Elimi kestim, kan akıyor!.. Sulu yakut bu!..

Fakat karpuzcunun edebiyatına rağmen kesilen kapak kaldırılınca altından pembeden ziyade beyaza yakın bir karpuz çıktı. Adam şaşırmakla beraber hiç bozmadı. Kadına:

— İşte sana böyle karpuz veriyorum ablacığım!.. Olgun, pişkin, kıtır kıtır karpuz... Kurabiye mübarek, kurabiye!..

Lâkin boyalı kadın kendisine uzatılan pembe karpuzu, sinirden bileziklerini şangırdatan bir hareketle itti:

— İstemem avol!.. Sen beni budala mı sandın?.. Bu karpuz yenir mi hiç?.. Ben parayı sokaktan toplamıyorum. Almam!.. Sana kesmece demedim mi?..

Karpuzcu köpürdü:

— Nesi var bu karpuzun?.

— Nesi olacak?.. Kabak!..

— Böyle bir kaç kabak bulursan getir bana... Alırım...

— İyi ya işte... Bunu da bir kenara koy, iyi muhafaza et...

Kadın böyle söyleyerek yürümeğe başlayınca karpuzcu büsbütün asabileşti:

— Biz bu meretleri parasız mı alıyoruz ulan?.. Kestirip kestirip gidiyorlar. İş be!..

Sonra kesik kapağı bir kere daha kaldırıp baktı. Hakikaten karpuzun müdafaa edilecek tarafı yoktu. Çekirdekleri bile bembeyaz ve yumuşaktı, henüz sararmamıştı. Renk pembe...

Karpuzcu:

— Be mübarek biraz daha sarımsı olsaydın ben ne yapar yapar seni okuturdum ya... Hiç olmazsa büsbütün beyaz olsaydı. "Sarı karpuz" derdim, olur biterdi... Amma gel de bunu sat!..

Karpuzcu elindeki kabak karpuzu serginin arka tarafına doğru fırlatırken saçları dibinden kesilmiş 11 yaşındaki çırağına:

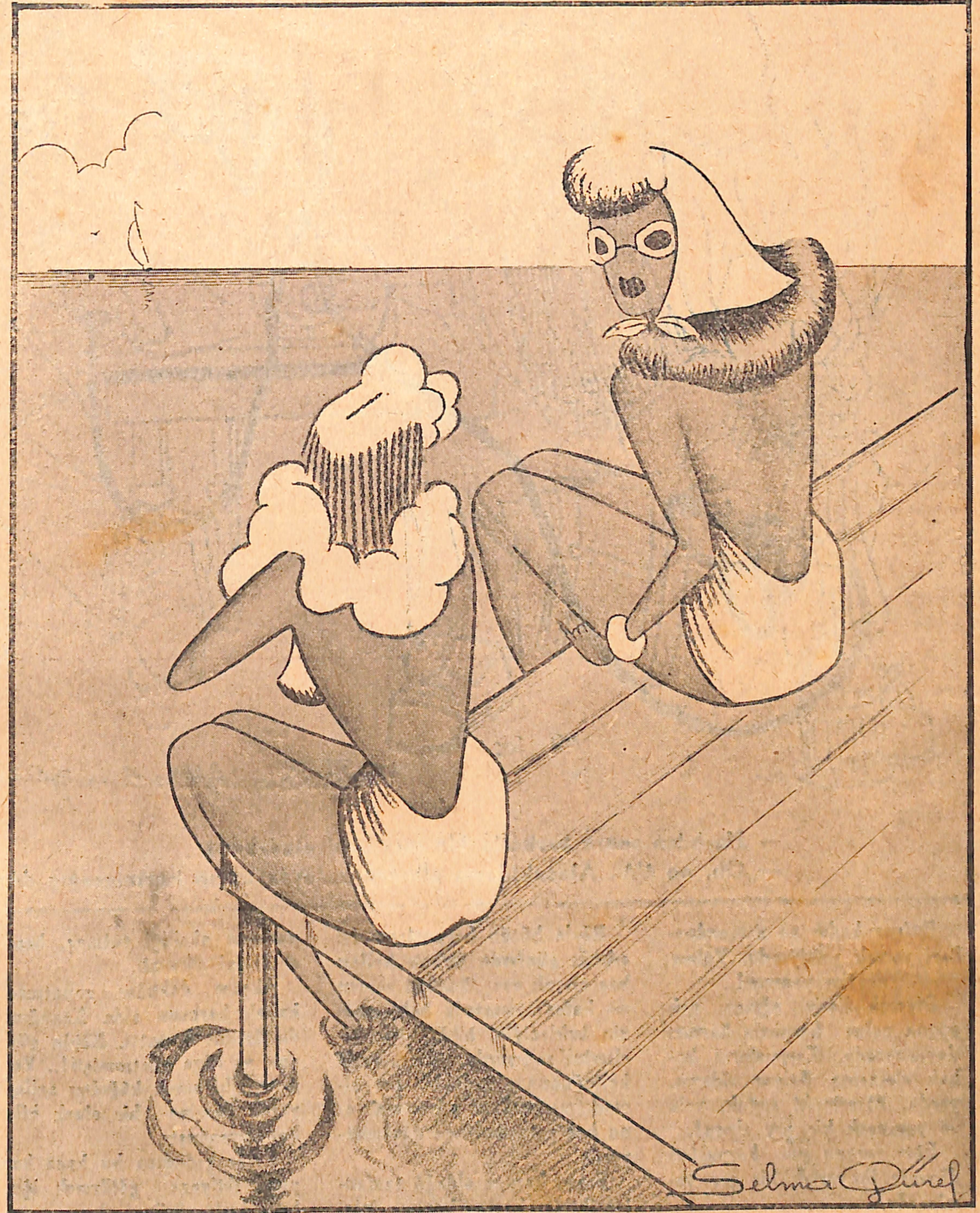
— Sana kısmet çıktı piç kurusu!.. diye homurdandı.

Zaten çocuk daha başlangıcındanberi bu karpuz kesme sahnesini büyük bir heyecanla takip ediyordu. Eğer karpuz iyi çıkarsa ona göre hiç bir şey yoktu. Fakat ya fena çıkarsa?. İşte o zaman Orhan yaşardı... Zira kabak karpuzları "usta" katiyen yemezdi. Herif iyi şey meraklısı idi. Bunun için kabak karpuzlar daima Orhana verilirdi. 11 yaşındaki çırak gece dükkân kapatıldıktan sonra bu müşteriler tarafından kestirilip de satın alınmıyan karpuzu koltuğunun altına sıkıştırır, evinin yolunu tutardı.

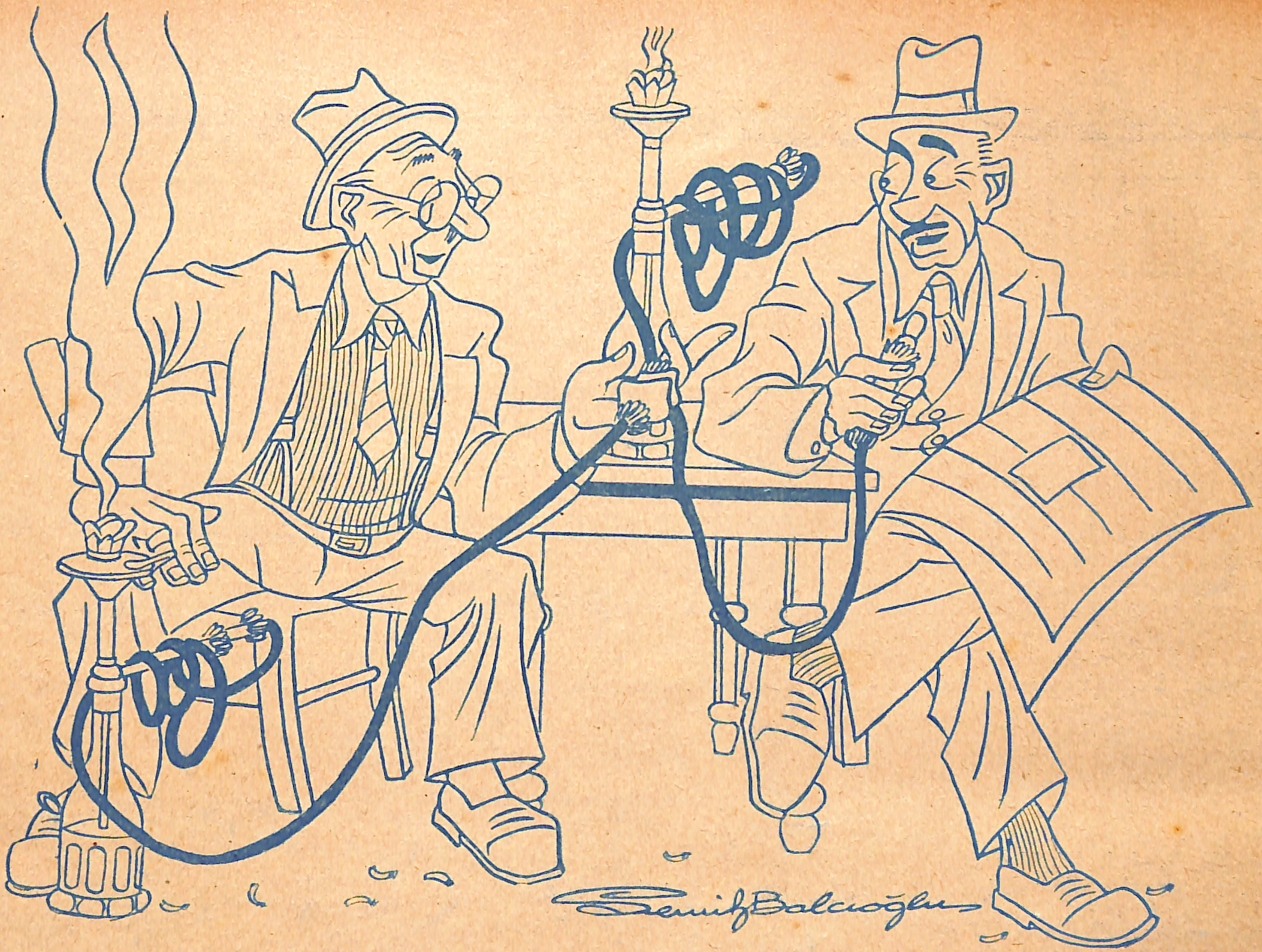
Orhan karpuzu kendisinden ziyade "evdeki kocakarı" için isterdi. Çünkü bü dünyada topu topu bir "baba anne" 'si vardı.

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

Gazetelerden: Sabun fiyatları yükseliyor!

— Piyasayı çok iyi anlayan, ticaret zekâsı parlak bir genç... Bana ilânı aşk ederken: Sabun köpüğü gibi saçlarınız var dedi!

— Harbden sonra herkesin bir tayyaresi olacakmış...
— Oh, ne âlâ.. Alacaklıların elinden kolayca kaçıp kurtulacağız demek!

İhtiyar kadın ne zamandanberi yemek yemiyordu. Yalnız:

— Yüreğim yanıyor!..

Diyerek dişsiz ağzına pek uygun gelen karpuzla karnını doyuruyordu. Karpuzların kabak olmasına ihtiyar aldırmı. yordu. Elverir ki soğuk, sulu ve yumuşak bir şey olsun!..

Eğer torunu eve karpuzsuz dönerse ihtiyarcık bir şey yemiyordu.

11 yaşındaki karpuzcu çırağı ise:

— Ulan bizim ihtiyar, çocuk oldu. Karpuz getirmeyince bayağı darılıyor!.. diyordu.

Hakikaten de öyle idi. Karpuz gelmeyince ihtiyar kadın âdeta ağlayacak kadar mahzun oluyordu. Sahiden çocuklaşmıştı. Karpuzla gelecek torununu, gece cumbanın kafesi arkasında bekliyordu.

Lâkin Orhancık ne yapsın?.. Bazan aksi gibi kesilen bütün karpuzlar kan kırmızı çıkıyor!.. O zaman herkes karpuzunu seve seve alıyor, fakat babaanne ile torun karpuz yiyemiyorlardı.

Böyle bütün karpuzların iyi çıktığı günlerde Orhan kolları boş olarak eve döndüğü zaman — kafes arkasında babaannenin beklediğini bildiği için — ellerini sallıyordu. Bu suretle koltuğunun altında bir şey olmadığını uzaktan göstererek onu boş yere ümitlere düşürmüyordu.

Fakat karpuz olduğu zamanlar ihtiyar hemen kapının ipini yukarıdan çekiveriyordu. Karpuz kalaysız eski bakır tepsinin içinde kesiliyordu.

Karpuz sergisinde çalıştığı halde Orhanla babaannesi mevsim boyunca daima beyaza yakın karpuz yiyorlardı, olgunundan yedikleri yoktu amma yine de onlar memnundular...

Orhan bunun için usta attığı zaman, kapağı bir tarafa, kendi bir tarafa giden karpuzu pek memnun bir tavırla aldı. İhtiyar sevinecekti yine! Üç gündenberi yüreği her zamankinden fazla yandığı halde ona bir türlü karpuz götürememişti. Son zamanlarda karpuzların aksiliği tutmuş, hepsi de iyi çıkmıştı.

Akşam dükkânı kapatınca kabak karpuzu aldı. Kapağını da üstüne kapattı. Bütün gün ona ne itina göstermişti!.. Yelpaze gibi sinek kâğıdını sallayarak üzerine bir sinek bile kondurmamıştı.

Evine giderken bu koca karpuzu ihtiyara götürmek için hızlı hızlı yürüyor, kenar tenha sokaklarda kendi ayak selerini işitiyordu. Nihayet işte ev... İhtiyar muhakkak kafesin arkasında!.. Fakat Orhanın kolları koptu.

İyi amma kapı açılmıyor...

Onun yerine bitişik evin kapısı aralıklanıyor. İhtiyar "Nigâr teyze" onu çağırıyor. Ve kendisine fısıldıyor:

— Gel Orhan... Babaannen misafirliğe, Boğaziçine gitti. Bu gece gelmiyecek. Sen burada kalacaksın evlâdım!..

Diye büyük bir şefkat gösteriyor. Kimi kandırıyorlar?... Böyle yalanlar saf ev çocukları içindir. Orhan derhal olanları anlıyor... Demek kocakarı gitti ha!..

Nigâr hanım teyze ona hiç kimsesiz kalan çocuklara, ölümün ilk gecesinde gösterilen şefkatle bir "felâket yemeği" hazırlamıştı. Yer sofrasında —ustanın tâbiri ile— hakikaten dilim dilim yakutu hatırlatan kıpkırmızı bir karpuz var. Küçük karpuzcu hayatında ilk defa, bir ölüm gecesi olgun karpuz yiyecektir.

Nigâr teyze kendi getirdiği kabak karpuzu petrol lâmbasının yanına bırakmış!.. Orhanın gözleri, olgununa uzanırken bu kabak karpuza ilişiyor..

O babaannenin karpuzu!.. Zavallı ihtiyarcığın üç geceden beri yüreği büsbütün yanıyordu... Ve aksi gibi karpuzlar da iyi çıktığı için ona bir şey getirememişti.

Orhanın bu kabak fakat kocaman karpuza bakarken gözleri sulanıyor... Bir de bu çocuğa "merhametsiz çocuk" derler!..

Orhan kırmızı karpuzu bu sefer de yiyemedi!..

Hikmet Feridun Es

Peten — Nihayet iktidardan düştüm...
Fransa — Çok şükür.. Nihayet anlayabildin demek !

Macera Peşinde!

Faik Bantu:

— Vallahi şaşıyorum, diyordu, nasıl oluyor da para için sizinle beraber gelen kadınlarla düşüp kalkabiliyorsunuz.. Zannetmeyin ki böyle bir kadına vereceğim beş on kuruştan kaçıyorum. Hayır!. Hiçbir heyecanı, halecanı olmıyan bu türlü alış verişten zevk almıyorum.. Düşünün bir kere, sinemada, plâjda veyahut da tramvayda, otobüste, her hangi umumî bir yerde rastgeldiğiniz şirin bir kadınla zekânızın hazırlayacağı bir kurnazlıkla ahbap olmak, onunla âşıkane bir hayat geçirmek dururken, günlerce takip ederek bin bir güçlükle ele geçirdiğiniz genç kızla gezip tozmak kabil iken.. gidip kavun seçer gibi bir kadın beğenmek ve onun zoraki okşayışlariyle nefsini körletmek..

Hepimiz güldük ve aşağı yukarı aynı cevabı verdik:

— Ne yapalım, senin kadar hassas, senin kadar idealist olmak elimizde değil!.

Fakat birden Selçuk Altan sesini yükseltti:

— Sade hassas, sade idealist olmak yetmez, dedi, bu işte hayal sukutuna uğramamış olmak da lâzımdır.. Bakın, size başımdan geçen bir vakayı anlatayım.. Onu dinledikten sonra acaba Bay Faik, o heyecanlı halecanlı diye methede ede bitiremediği maceralar peşinde koşmakta devam eder mi, bilmem?

Galiba bu yazın başlangıcında idi. Saat on bire doğru Şişli tramvayı ile Beyoğluna iniyordum. Araba çok tenhaydı. Ön tarafta iki kadın başbaşa vermiş konuşuyorlardı. En arka sırada da ihtiyar bir adam uyuklar gibi uzanmıştı. Bomonti istasyonundan yirmi beş yirmi altı yaşlarında kadar, sarışın, tam hoşlandığım tipte küçük yüzlü, minyon vücutlu genç, güzel bir kadın bindi. Benden bir sıra geriye oturdu. Dönüp dönüp gülümsediğim halde yüzüme bile bakmıya tenezzül etmiyordu. Çok ciddi bir şey olduğuna hükmettim. Ümidimi kestim, uslu uslu dışarıyı seyretmeğe koyuldum. Derken biletçi geldi. Kadın çantasını açtı ve birden haykırdı:

— Eyvah, küçük para çantamı evde unutmuşum.. Şimdi ben ne yapacağım..

Şivesine bakılırsa bu bir Rum dilberi idi.

— Biletçi, diye ilâve etti, bari tramvayı durdur da ineyim!

Eh.. Gözlediğim fırsat çıkmıştı. Onu kaçırmak budalalık olurdu. Mütevazi ve tatlı bir sesle:

— Madam, dedim, müsaade ederseniz ben vereyim..

— Nasıl olur efendim?

Diye nazlandı. O vakit bir taşla iki kuş vurmağa kalkıştım:

— Bunu bir hediye gibi kabul etmezseniz adresimi veririm, göderirsiniz!.

Mavi gözleri parlamış, ince dudaklarında küçük bir tebessüm belirmişti:

— Amma, beyefendi, sade tramvay parası benim isimi görmiyecek ki.. Bir çok seyler de alacağım..

O, madem ki bu kadar cesaret göstermişti. Ben de pervasızlığı ele aldım:

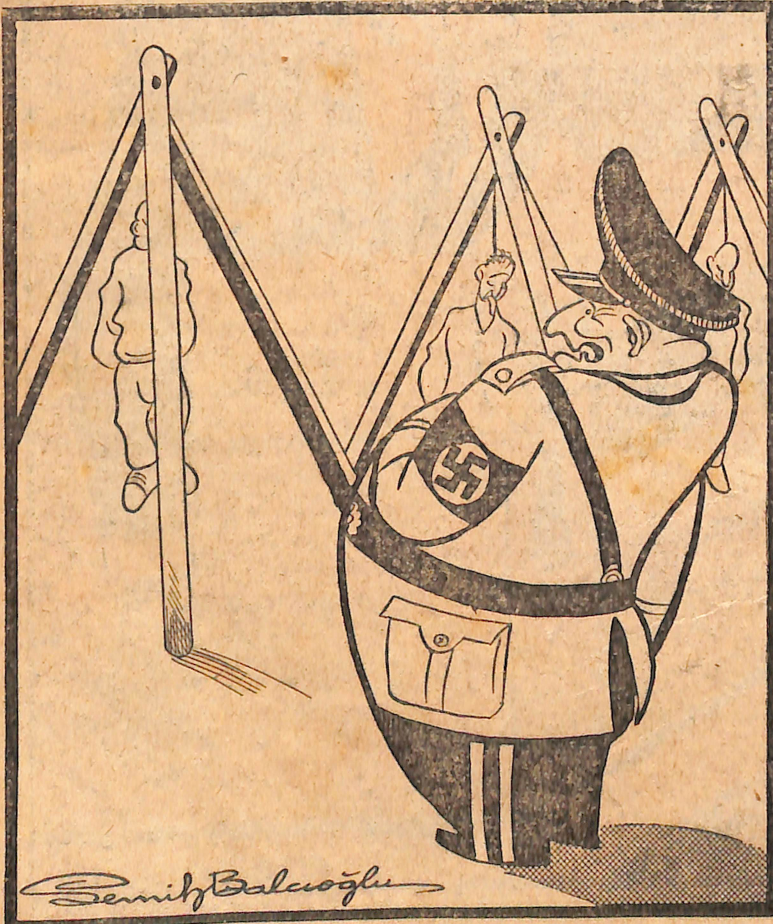
— Peki onları da alacak kadar parayı vermeme müsaade etmez misiniz?. Tramvay para-

— Arkası 12 nci sayfada —

Erkek — Kalbim bir kuş gibi arkanızdan uçuyor...
Kadın — Merak etmeyiniz, şimdi kafese koyarım!

Almanyada kırk bin kişi asıldı!

Nazizim — Sözümüzde durduk işte: Alman milletini birer birer yükseltiyoruz!

HEDY LAMARR

ASKERLER ARASINDA

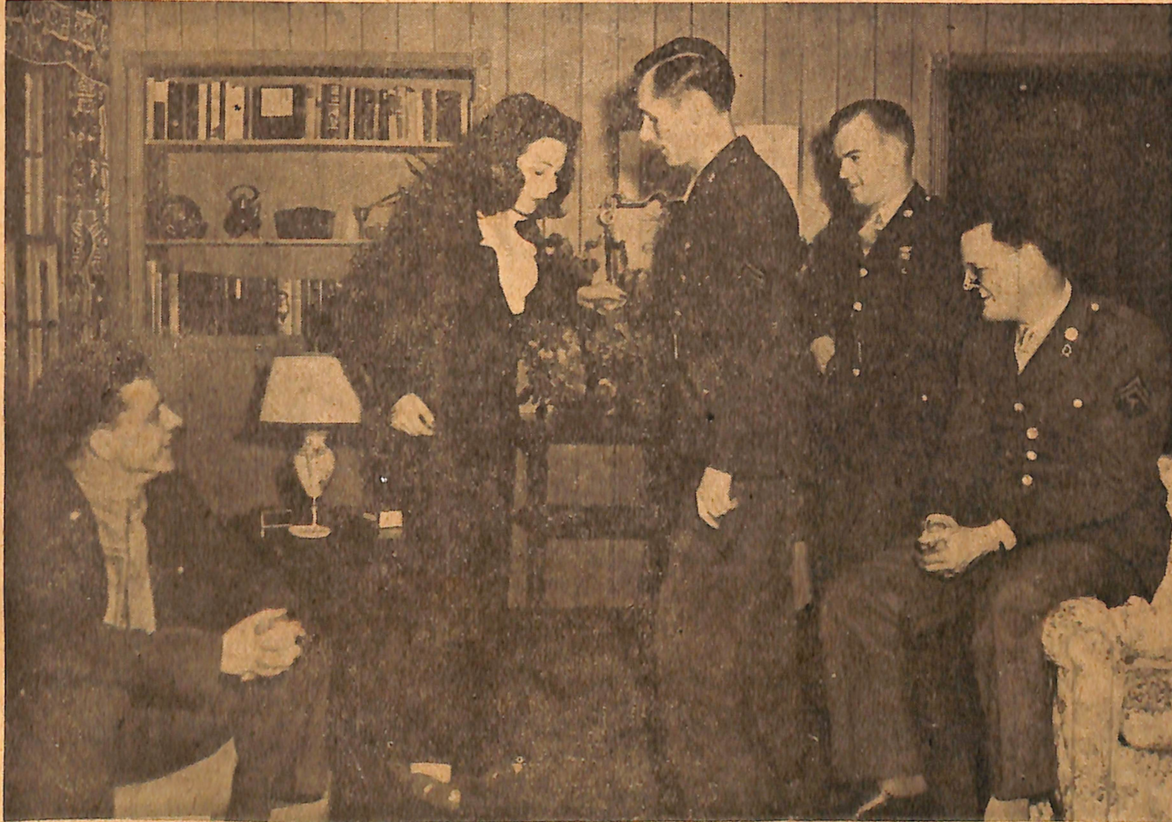
Hollywood:
HUSUSÎ MUHABİR

Hedy Lamarr mektuplara cevap yazıyor..

Harbin hüküm sürdüğü her cephede savaşmakta olan Amerikan askerlerinin ekserisinin içinde Hollivud kantini çok canlı bir hâtıra olarak yaşamaktadır. Bu hâtıranın bu kadar derin bir iz bırakmasında Hedy Lamarrın güzelliği mühim bir rol oynamaktadır.

Hedy Lamarr, her cuma akşamı, gözleri kendi üstünde kaldığı için, dağıttığı sandviçlere bakmadan ellerini uzatıp hisselerine düşeni hiç acele etmeden alan kara ve deniz askerine servis yapmaktadır. Muntazam bir sıra teşkil etmiş olan bu erlerin arasında ne bir kargaşalık, ne de bir telâş, acele görülmez. Kasabalarında büyük bir zevkle seyrettikleri bu ilâhî güzeli bir az daha fazla görebilmek için hepsi son derecede yavaş hareket etmektedir. Kabil olsa yürümemeği tercih edecekleri muhakkaktır.

Hedy Lamarr Amerikalı askerlere yeni bir dansın ayak hareketlerini öğretiyor..

Hepsi artistin önüne gelince defterlerini uzatıp bir imza rica eder. Mamafih, hakikat halde bu bir formaliteden ibarettir ve yegâne gaye artistin önünde geçen o bir ânı âzami derecede uzatmaktır.

İnsanı âdeta hipnotize edecek bir güzelliğe malik olmasına rağmen Hedy Lamarr katiyen kibirli değildir. Kendisini görenler, ona daima büyük bir hayranlıkla baktıkları için Hedy Lamarr bu nazarlara tamamen alışmıştır. O, kantindeki vazifesinden son derecede memnundur.

— İşimden memnunum, çünkü sandviç yapıp onlara ikram etmeği iyi beceriyorum, demektedir.

Kantinin Hedy Lamarr için bir hususiyeti daha vardır. Aslen İngiliz olan kocası, artist John Loder'i ilk defa orada görmüştür.

— Onu orada bulaşık yı-

— *Arkası 12 nci sayfada* —

ÖZLEYİŞ

Bir gün beklenmedik bir ânınızda
Kapıda çalınca koşun çıngırak,
Yüzümde çizgiler şakaklarım ak
Sükûn bulacağım ben yanınızda.
Bir gün hiç ummadık bir anınızda.

Safinaz gelicek malta taşlıktan,
Kopacak merdiven başında çığlık,
Sevinç dudaklara akacak ılık,
Bahs açacağız hep, hep ayrılıktan
Safinaz koşacak malta taşlıktan.

Her şey dünkü gibi hiç değişmemiş:
Gaz tenekesinde yeşil fesleğen,
Duvara dayalı emektar leğen,
Gene eski saka Yozgatlı Memiş,
Her şey dünkü gibi hiç değişmemiş!

Camlarda bembeyaz fistolu perde,
Duvarda asılı yaldızlı musaf,
Gene resimlerle dolu eski raf,
Nar çiçeği halı serili yerde..
Kına çiçekleri pencerelerde!

Gene o masmavi uçsuz denizi
Göreceğiz ayni tenha kumsaldan,
Bir serçe uçacak kiraz dalından
Sevinc ürpertecek kalblerimizi,
Öpeceğiz ışıl ışıl denizi.

Havuzu beraber taşlıyacağız,
Kalbimiz tüy gibi hafif ve sarhoş
Hayat seslenecek "hür sevgiye koş,,
Bir sonsuz türküye başlıyacağız,
Denizi beraber taşlıyacağız.

Gümüş çerçevede bir soluk resim!.
Annem... Gözlerinden süzülecek yaş,
Bana seslenecek: "Evlâdım... yaklaş!.,,
O an tıkanacak sevinçten sesim.
Beni ağlatacak bu eski resim.

Halim YAĞCIOĞLU

Macera Peşinde

— *Başı 10 uncu sayfada* —

siyle birlikte yollarsınız!

Kırıttı, sırıttı, fakat neticede kabul etti:

— Siz, dedi, bana çok emniyet gösterdiniz.. Memnun oldum. Bu iyiliğe karşılık borcumu size kendim getirmek ve tekrar teşekkür etmek isterim..

Yirmi beş lira ile adresimi aldı ve Taksimde indi.

***

Ertesi gün tam evden çıkmak üzere idim. Kapı çalındı. Hizmetçi:

— Bir madam, sizi görmek istiyor!

Dedi. Baktım o.. Bir saatten fazla oturduk, muhabbet ettik. Fransızcayı da düzgün konuşuyordu. Öğleye doğru telâşlı telâşlı giyindi, gitti ve tabiî bu telâşla yirmi beş lira borcunu ödemeği de unuttu. Bir kaç gün sonra tekrar gelmek için söz vermişti. Fakat bir daha görünmedi.

Geçen hafta, eve öğle yemeğine gitmek için Galatasarayda tramvay bekliyordum. Kulağımın dibinde tanıdığım bir kadın sesi.. A.. Biz'im Rum dilberi.. Iyi giyinmiş kıranta, şişman bir adamla konuşuyor ve arkası tamamiyle dönük olduğu için beni görmüyordu:

— Siz çok iyi adam, diyordu, bana büyük emmiyet gösterdiniz.. Tesekkür için borcumu evinize kendim getireceğim.. Bu zahmeti çekersem, kulağımda küpe olacak, belki bir daha paralarımı evde unutmıyacağım!..

Selçuk, hikâyesini bitirince:

— Nasıl, beğendiniz mi?

Der gibi hepimizin birden yüzüne baktı ve bu hususta yürüteceğimiz mütalâayı bekledi. Faik Bantu kaşlarını kaldırdı, yüzününün çizgilerine alaylı bir ifade verdi:

— Yine namuslu kadınmış, dedi, ya hiç gelmeseydi!

A. Hidayet Reel

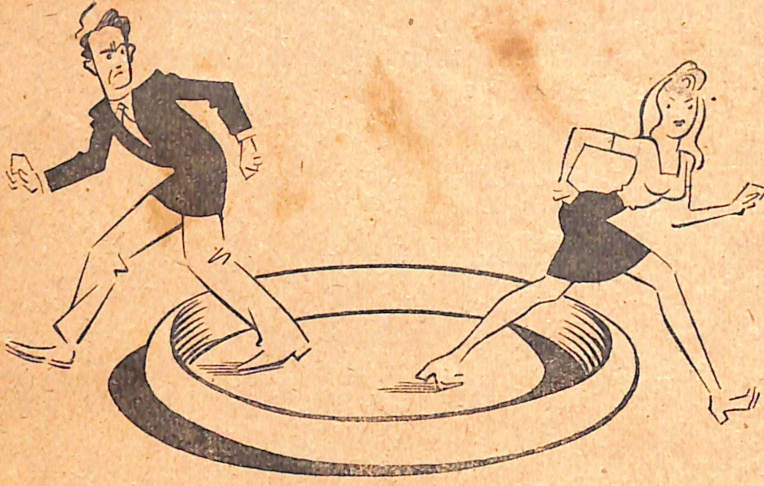
Hedy Lamarr

— *Başı 11 inci sayfada* —

karken gördüm ve hemen âşık oldum, demiştir. Loder şimdi de bulaşık yıkama işinde karısına yardım etmektedir. Akşamları, karı koca otomobillerinin arkasını ekseriya bir sürü üniformalı insanla doldurup, Hollivud tepelerinin üstündeki ufak, fakat şirin çiflik evlerine onları da götürürler ve orada gramofon çalıp sohbet ederek, sandviçler ikram ederek eğlenirler.

Hedy Lamarr, Amerikanın harbe iştirakinden beri, bu cuma akşamları faaliyetinden başka, gösterişsiz bir surette çok daha faydalı yardımlarda bulunmuştur. Birleşik Devletler Ordu Hava Kuvvetleri namına hazırlanan radyo programlarında, kısa piyeslerde oynamış ve yine radyoda kocası ile birlikte Kızıl Haç'a yardım için halkı teşvik edici konferanslar vermiştir. Birleşik Devletler Harp Bürosunun deniz aşırı yerlerdeki askerler için tertip ettiği "Komando Muvaffakıyeti" namındaki radyo müsameresinde misafir olarak bulunmuştur. Geçen kış, cenubu garbi Amerikanın göbeğinde, Teksasın Dallas kısmında bulunan tank tahripçisi askerleri ziyaret ederek üç gün orada misafir kalmıştır. Daha sonra, Hollivud kervanı namı ile dolaşan bir artist grupu ile memleket turuna çıkmış, bazan günde dört müsamere tertip etmek suretiyle tam on beş şehir ziyaret etmiştir. Hollivud yakınlarındaki Birmingham askerî hastanesini de âdeta kendisine bir mânevi evlât edinmiştir. Geleceğini evvelden bildirmeden sık sık burasını ziyaret eden artist, gözlerinde hâlâ uzak yerlerdeki kanlı savaşların akisleri parıldayan askerlerin koğuşlarını dolaşarak onlarla tatlı tatlı konuşmuştur.

Hususî Muhabir

NİŞAN YÜZÜĞÜ

AKBABA'nın Edebî kısa tefrikası No. 3

Ferit Bey de, aynen onun gibi, kızını boşattığı için mütessir, fakat bu kibar ser seriden kurtardığı için de memnundu.

Böyle iki zıt his içinde, ikisi de müteessir, ikisi de memnun, Tokatlıyandan çıktılar, biri sağa saptı, biri sola..

Süheylâ, bir haftadır Büyükadada idi. Hastalıktan kalkınca, doğru amcasının Nizamdaki köşküne gitmişti.

Marmara denizinde yıkanarak gelen temiz bir rüzgâr, çam kokularını taşıyan saf bir hava, günlerce isimsiz bir hastalık içinde solan bu narin kızı, bir hafta içinde eskisinden daha canlı ve daha güzel bir sıhhate kavuşturmuştu.

Amca oğlu Ekrem, Serçe ovası nahiyesinden yeni gelmiş, Süheylâ ile arkadaş olmuştu.

Üç senelik nahiye müdürlüğü, bu sarışın gence, bir köylü mahcubiyeti vermişti. Konuşuşu ürkek, bakışı çekingen, her hali bir evvel zaman kızı kadar utangaçtı.

Süheylânın bakışlarını yüzünde hissedince perde perde kızarıyor, onunla gözgöze gelmekten korkuyordu.

Dün gece, çamlıkta gezerken, genç kız yorgun bir bırakışla vücudunu ona yaslayınca ne tatlı bir hicap içinde erimişti.

Ekremin, ahmak bir iffet içinde geçen yirmi sekiz senelik hayatı, Süheylânın serbest neş'eşi karşısında altüst oluyordu.

Evin içine, kuş cıvıltılariyle dolu bir bahar güneşi gibi ansızın doğuveren bu şen kız, onun gözlerini kamaştırmıştı..

O, ne pervasız bir güzellik, ne serbest bir neş'eydi.

Sofrada, Ekremle dizdize oturuyor, çamlıkta kolkola geziyor, denizde yanyana yüzüyor, sahilde beraber kumlara gömülüyordu.

Süheylâ, bu görgüsüz amca oğlunun uykularını kaçırmağa, rüyalarını tutuşturmağa başlamıştı.

Onun bu dalgın hali, ev halkının gözünden kaçmıyordu.

Bir gün, annesi, bahçede yalnız oturlarken ağzını aradı:

— Ekrem, mezuniyetin bitiyor, değil mi?..

— On gün kaldı anne!..

— Seni artık Serçe ovasına tek göndermesek, diyorum!..

— Anne, Serçe ovası gibi bir yere İstanbul'un hangi kuşu gelir ki!..

— Elbet bir gelen bulunur oğlum..

— Bulunur.. Bulunur amma, bulunanı da ben istemem!..

— Ya senin bulduğun gelirse?..

— Meselâ?..

— Meselâ, Süheylâ!..

Ekremin solgun yüzü kıpkırmızı kesildi:

— Bunu hiç düşünmemiştim ben!.

— O halde, düşün ve bana cevap ver oğlum!

Süheylâ, aklından bile geçmiyen bu teklif karşısında bütün bir gece uykusuz kaldı:

Ekrem, hoşuna gitmiyor değildi.. O, ne Cemal Münir gibi hassas bir zekâ idi, ne de Adnan gibi bir hilekâr... Bir eski zaman gelini kadar utangaç, saf, silik bir çocuktu..

Cemal Münir, çok hoştu.. Sesi hoş, bakışı hoş, sohbeti hoş, her hali hoş...

Adnan, çok iğrençti... Lâkırdısı iğrenç, ruhu iğrenç, gözlerinin mânası iğrenç..

Ekrem ise, çok güzeldi.. Küçücük, ateş gibi ıslak dudakları vardı.. Teni düzgün, beyaz, dalga dalga pembeydi.. Alnına dökülen altın lüleler, o genç başa sevimli bir bebek manzarası veriyordu..

Süheylâ, bir onu düşündü bir de kendisini...

İşte, henüz on dokuz yaşında afacan bir çocukken iki koca artığı bir dul oluvermişti..

Gözlerinin önünden geçen şu bir senelik hayat, ona, rüyada seyredilmiş bir macera filmi gibi heyecanlı, meraklı, acıklı görünüyordu.

Yarın ne olacaktı?.. İşte, daha iki gece evvel, Defterdarın köşkünde verilen büyük ziyafette, kaç tane, kalın altın köstekleri göbeklerini döven harp zengini, ona, ispirtolu ağızlariyle, elmastan, inciden, paradan bahsetmişler, ev adresleri, apartman adresleri, otel adresleri, telefon numaraları fısıldamışlardı..

Bu rengârenk vaitler, nihayet onu kucaktan kucağa atacak kadar sihirliydi.

Süheylâ, bir kâbustan kurtulur gibi silkinerek yerinden fırladı...

Beş dakika sonra bütün köşkte şu müjde dolaşıyordu:

Ekrem beyle Süheylâ hanım evleniyorlar...

Ferit bey, kapıyı açtı, postacının uzattığı zarfı aldı. Bu, Cemal Münirin beşinci mektubuydu:

Beyefendi..

Bir haftadan beri, kalbim göz bebeklerimden çarparak sizden gelecek cevabı bekliyorum. Ne müsbet, ne menfi, hiç bir şey söylemediniz...

Anlamıyorum, tereddüdünüz niçin?.. Kızınızı tekrar bana, esasen benim olan onu tekrar bana iade etmek için, dünyanın bütün erkekleriyle mutlaka birer kere nikâhlayıp tecrübeye mi karar verdiniz?..

Size, bir daha arzedeyim ki, kızınızı bana vermedikçe, onu ilk sahibine, hileyle, merhametsizce ayırdığınız ilk sahibine vermedikçe bu üçüncü nikâhı bir dördüncü ni-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

kâh ve dördüncü nikâhı bir beşinci, altıncı, yedinci nikâhlar takip edecektir..

Benim fakir ismimi, ailenizin zengin şöhretine yakıştıramadınız. Fakat, kızınızı verdiğiniz Paşazade, işittiğime göre, boş kâğıdını yazmak için refikanızın zümrüt yüzüğüne sizin de beş yüz liranızı eklemiş.. Ben ise, bir kalbi bir kalbten koparan o mel'un talâknameyi, refikanızın zümrüdünü alarak değil, gözlerimin incilerini vererek imzalamıştım..

İşte fakir Cemal Münir ile zengin Adnan Beyinizin farkı!..

Şimdi haber aldım ki, yeni bir tecrübe, bir izdivaç tecrübesi daha yapmak üzere imişsiniz. Tebrik değil, taziyet ederim.. Zira, damatlığa seçtiğiniz aile çocuğunun kim olduğunu öğrendim: Yazısı, turası belirsiz silik çeyrekler gibi, mahcup, sessiz, pısırık bir kalem efendisiymiş!

Aşkolsun sabık kayınpeder.. Kızını ne iyi tanıyorsun!..

Kelebekle sümüklü böceğin, tavşanla kaplumbağanın izdivacı, acaba dünyanın neresinde görülmüş!..

Bana acımıyorsanız, kızınıza acıyınız, Beyefendi.. Nihayet, elden ele dolaşan o biçareyi, her gün toprak değiştiren bir fidan gibi kurutacaksınız!

Sizden, sadaka ister gibi hakkını istiyen bu genç, her şeyden üstün olan izzeti nefsini elinde keşkül gibi tutan mağrur bir gönül dilencisidir!

Cemal Münir

Ferit bey, sabık damadının bu mektubunu bir kaç kere tekrarladı. Hem de içinden hak vererek tekrarladı. Fakat, ne çare ki, hak vermek mümkün, cevap vermek gayri mümkündü:

Süheylâ ile Ekremin nikâhları yirmi dört saat evvel kıyılmıştı!

Süheylânın içi sıkılmağa başlamıştı.

Kupkuru dağlarla çevrilmiş bu tenha köyde ne yapacaktı?

Şişlinin danslı, dedikodulu âlemlerinden bu çorak vatan köşesine düşen Süheylâ, ilk değişik günlerin neş'esi geçince düşünmeğe daldı...

Ekrem, bu altın başlı, çocuk yüzlü genç, hiç te göründüğü gibi değildi..

Yazdığı mektuplara, okuduğu kitaplara bile karışan bu evvel zaman kocası, yavaş yavaş onun üstünde müstebit bir saltanat kurmağa hazırlanıyordu.

Bir gün, boş dağlara bakmaktan içi kararan Süheylâ, ona yalvardı:

— Ben, bu köy hayatına dayanamıyacağım.. Esasen burada unutulmak senin için de iyi değil.. Babama yazalım, Talât Paşa onu sever, sana İstanbulda güzel bir iş bulsun!

Ekrem, onun yalvarır gibi söylediği bu sözleri çatık bir yüzle dinlemiş, ve sert bir sesle reddetmişti:

— Ben yerimden memnunum.. Köyü seviyorum.. Köy evini seviyorum.. Köy halkını seviyorum.. Ve sizin Şişliden de nefret ediyorum!..

Süheylâ, münakaşa etmedi. Fakat, muhabbet duymadığı bu adamdan artık tiksinmeğe başlamıştı.

Günler ay oluyor, aylar yıla yaklaşıyordu.

Uzun kış gecelerini, saç sobanın ısıttığı bu sedirli, yüklü dolaplı köy odasında ve bir gaz lâmbasının kızıl ışığı altında, karşı karşıya hiç bir şey konuşmadan geçirdiler..

Ah, o kış geceleri.. Uzaklardan yalnız köpek ulumaları ve saat tıkırtıları gelen sessiz kış geceleri!..

Ekrem, gündüzleri bir aşiret Beyi gibi silâhlar kuşanıp ava gidiyordu..

Süheylâ, henüz piyano sesi duymıyan bu dağ başında kendi kendine tanbur öğrenmiş, kemençe öğrenmiş, kanun öğrenmiş ve yemek kitaplarından bir çok marifetli tatlılar öğrenmişti.

Fakat, ne musiki aşkı, ne ev hanımı eğlenceleri, onu kandıramıyor, içindeki gittikçe derinleşen uçurumu doldurmuyordu.

Dikkat ediyordu: Köy insanlarına yumuşaklık veren bu çıplak tabiat, kocasını gittikçe vahşileştiriyordu.

Onun bu hoyratlığında, kendi görgüsünden ve bilgisinden üstün, zekâsı zekâsına faik bir kadınla evlenmenin çok tesiri vardı.

Cemal Münir gibi, dudaklarında kelimeler, ruhun esrarengiz bahçesinde yetişmiş rengârenk çiçekler halinde açan bir koncadan sonra böyle kekeme bir azametle düşmek, kolay tahammül edilir bir talihsizlik değildi.

Hele, hele bir şüphesi vardı ki, onu büsbütün çıldırtıyordu: Çocuk!..

Bir buçuk aydanberi, içinde havası uçan bir balon süzgünlüğü duyuyor, pencereden kırlara bakarken gözleri kararıyor, midesi bulanıyordu.

Süheylâ, uzun endişelerle geçen günlerden sonra bu korkunç şüpheye inandı: Gebeydi!..

Bu küçük çocuk, onun hayalinde açılan halâs yoluna, üstünden aşılmaz büyük bir kaya gibi devrilecekti..

Süheylâ, korkusunda haksız değildi: Henüz koca iken çekilmez bir müstebit olan Ekrem, yarın bir de baba olursa kimbilir neler yapacaktı!..

Onu bu dağbaşlarında zapteden ilk koca eline bir de iki yavru elinin gizli kuvveti ilâve olunursa artık kımıldayamazdı!..

Üzüntülü düşüncelerle geçen günlerden sonra, bir gece saç sobanın önünde kocasiyle karşı karşıya oturdu.

Bu gece, yüzünde alevlerin şeytanî raksı yanıp sönen Ekrem, uslu bir çocuk sükûniyle susuyordu.

Onun bu yumuşak hali Süheylâya cesaret verdi:

— Ekrem, dedi, senden bir ricam var.

Genç adam, sobanın kızıllıkları yanan yeşil gözleriyle, dibinde mercanlardan bir hazine saklıyan esrarlı denizler gibi baktı..

— Arkası var —

NİÇİN Yeni Tokalon Pudrasını KULLANIYORUM

Prenses

ALLA TROUBETSKOY

Esbabını anlatıyor:

- Onun bir çok cazip ve yeni renkleri vardır.
- O, bütün kullandığım pudralardan daha ince ve daha hafiftir.
- Ondaki hakiki çiçeklerin nefis kokusuna perestiş ediyorum.
- O, bütün gün sabit kalır Çünkü terkibinde başka hiç bir pudrada bulunmayan Krema köpüğü vardır.
- Yağmurlu, rüzgârlı havaya rağmen Yeni Tokalon Pudrası tenimi daima terü taze muhafaza eder.
- Eminim ki her ne bahasına olursa olsun bundan daha iyi bir pudra bulmak imkânı yoktur

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz. Taklitlerinden sakınınız. Necati ismine dikkat.

Bahçekapı: SALİH NECATİ

7000 SENE EVVEL

Meşur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri olduğunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

BU GÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 ŞENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir

Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ
Basıldığı yer: İstanbul Halk matbaası

Bu yeni ve cazip güzellik reçetesini kullanırsanız,

Bu kelimeler size de hitap edilebilir.

Her genç kız, kulağına hafif sesle «sana perestiş ediyorum» kelimelerinin mırıldanması hülyasını besler. Bu iltifata pek yakında muhatap olabilirsiniz. Çabucak sevimliliğinizi yükseltir, gayri kabili mukavemet bir cazibeye malik olabilirsiniz. Bunun temini de gayet kolaydır. Çünkü yeni bir güzellik reçetesi meydana çıktı. Bu reçete sayesinde en sert ve en donuk bir cild kadife gibi yumuşayıp beyazlanacak ve cidden okşamak arzusunu uyandıracaktır. Siyah noktalarla ve gayri saf maddelerle dolu solmuş ve donuk bir ten yalnız bir kaç gün zarfında taze ve saf bir hal alacak ve cazip bir sevimlilik arzedecektir. Bir mütehassısın aşağıdaki tavsiyesini okuyunuz: «Hazmettirilmiş taze krema ve zeytin yağının cild üzerinde güzelleştirici bir tesiri vardır. Bunlar şimdi diğer kuvvetlendirici ve besleyici ve sıkıştırıcı cevherlerle karıştırılarak cild gıdası olan (Beyaz yağsız Tokalon kreminin terkibine ilâve olunmuştur. Üç gün zarfında yağsız Tokalon kremi, hiç ümid etmediğiniz bir derecede cildinizi güzelleştirecektir. Bu cild gıdası yağsız Tokalon kreminin memnuniyetbahş neticesi garantilidir. Aksi halde paranız iade olunur.

GÜLER YÜZLER!

— Bana, senin yüzün hiç gülmez diyenler, hele piyango çekilinceye kadar sabretsinler bakalım.. Talihim bir gülerse, yüzümün gülüp gülmediğini görürler!

Millî Piyango

yalnız millî kuvvetimizin değil, şahsî saadetimizin de kaynağıdır!

ADEMİ İKTIDAR ve BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI

HORMOBİN

Her Eczanede bulunur

P. K. 1255

Reçete ile satılır.

Üç dâhinin bir eseri:

Dost Görünen Düşman!

AKBABA yayını

Fiyatı 75 Kuruş

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

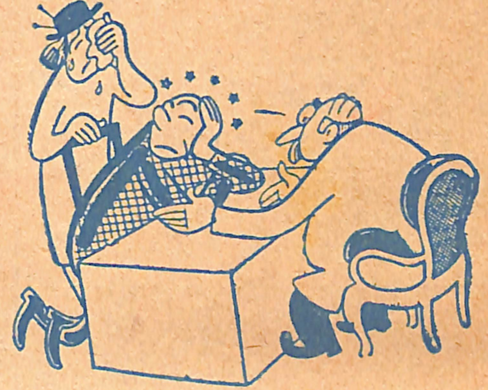

— Bana beş lira borç versene...
— Yanımda yok...
— Evdekiler?
— Hepsi iyiler çok şükür!..

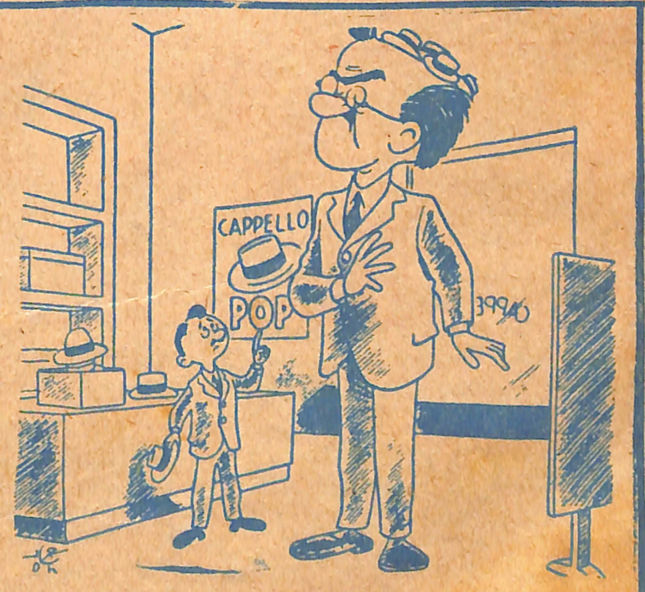
Pudralı kollarda:
Sinek — Bugün yollar çok tozlu!..

— Bana açıkça söyle: Niçin bu kadar içiyorsun?
— Unutmak için!
— Neyi unutmak?
— Unuttum!

— Geçmiş olsun yahu... Lumbago mu?
— Hayır... Bastonum kısa geliyor!

Müşteri — Nafile, şapkalarınızın hiç biri başıma uymuyor...
Şapkacı — O halde birkaç tene alınız!